

In kaj bomo storili mi? Evangelist pravi, da jih je mnogo njegovih učencev odšlo... Proč, daleč, tega ne morejo poslušati... (»Trda je ta beseda« Jn 6, 60) Bili so odločni. Lahko rečemo, dosledni... No, morda so še prišli, ko je Jezus čudežno pomnožil kruh ali ozdravil v bližini (torej na velikonočni blagoslov jedil, kakšno slovesnost ob Božiču, Veliki noči, na kakšen pogreb...) sicer pa niso več hodili za Njim. Jezus kakor da bi ob evharistiji postavil vse na kocko. Boste – ne boste!

Vsa sporočila o dogodkih čudežev evharistije imajo samo en in edini namen – DA BI ŽIVELI!!!

Več o evharističnih čudežih:

<http://mladi.net/forum/viewtopic.php?t=1462>

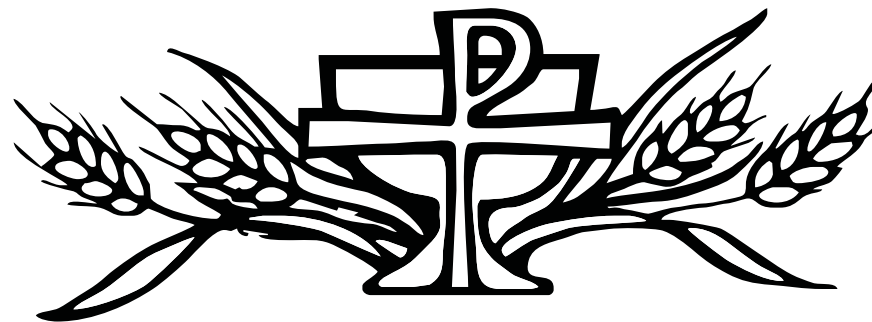
EVHARISTIČNI KONGRES V LETU 2010

V letu 2010 bo v Sloveniji potekal evharistični kongres (SEK) pod geslom **EVHARISTIJA - BOŽJI DAR ZA ŽIVLJENJE**. Priprave na kongres, ki nikakor ni samo enkratni dogodek, temveč dogajanje in že poteka pod vodstvom Odbora za duhovno pripravo.

V imenu dekanijskih duhovnikov sestavil Danijel Slatinek

zakrament evharistije

SVETA EVHARISTIJA

Kaj je pravzaprav evharistija? To je po domače povedano, beli kruh - narejen iz vode in bele moke, testo pa potem še spečeno...izrezano na okrogle ploščice, male so za ljudi, pri obhajilu. Velike pa pri povzdigovanju pri daritvi. Velike so iz praktičnega razloga, da ljudje tudi bolj daleč vidijo, da je duhovnik povzdignil kruh. Te bele ploščice - kruh imenujemo hostije.

Pri maši se te običajne hostije spremenijo v posvečene hostije, saj Jezus v njih vstopi in v njih prebiva. Pri obhajilu se tako združimo z Jezusom. Se pravi, da je v nas Jezus.

Če smo v grehu, ni prav, da ga prejemamo. Če imamo čisto srce brez greha, nas Jezus ozdravlja naših bolezni, problemov. Če pa ga prejemamo v grehu ali celo smrtnem grehu, se nam lahko bolezni poslabšajo.

Evharistijo tudi častimo. Duhovnik postavi na vidno posvečeno hostijo v monštranci (pozlačena posoda v obliki sonca), da se pred njo molijo molitve in zahvale ter prošnje. Tako Jezusu v posvečeni hostiji izkazujemo zahvalo in pripadnost Bogu.

Beseda evharistija izhaja iz grške besede eucharistia, kar pomeni hvaležnost.

NASTANEK SVETE MAŠE (evharistične daritve)

Gospodova večerja je najpopolnejše vidno razodetje prijateljavanja z Bogom in edinosti vsega božjega ljudstva. Sam Jezus je obhajal starozavezno pasho - večerjo in večkrat je sodeloval pri obrednih večerjah svojega časa. Kristus je s čudežno pomnožitvijo kruha, s svojim govorom o kruhu življenja in s prisposodbo o kraljevski svatbeni večerji naznanil, da bo svoji Cerkvi zapustil večerjo kot novo obliko čaščenja Boga in bratskega zbiranja vernikov. Jezus je to storil pri zadnji večerji pred svojim trpljenjem. Pri tej večerji je svoje učence poučeval in bodril, naj vztrajajo v edinosti in ljubezni. Zanje in za vse ljudi je molil v velikoduhovniški molitvi. Na koncu je vzel kruh, se zahvalil Bogu Očetu, kruh razlomil in ga dal učencem govoreč: »To je moje telo, ki se daje za vas, to delajte v moj spomin.« Za tem je vzel kelih z vinom govoreč: »To je kelih moje krvi, ki se preliva za vas.« Tako se je Jezus daroval pod podobama kruha in vina svojemu Očetu in vsem ljudem. Ustanovil je Evharistijo ali sveto mašo – daritev – kot spominsko dejanje popolnega darovanja. Sv. Pavel to razlaga z besedami: »Kajti vsakič, ko jeste ta kruh in pijete iz kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride.« (1Kor 11,26)

Sv. maša je zakrament Jezusove zahvalne daritve Bogu. Pri njej se zakramentalno slavi in obnavlja Jezusova daritev za naše odrešenje, njegova smrt in vstajenje. Uživamo posvečeni kruh, ki se daje za nas in pijemo njegovo kri, ki se preliva za nas. Glavni del svete maše je spremenjenje - posvečenje kruha in vina - z izgovorjanjem Jezusovih besed pri zadnji večerji. To je središče Jezusovega spominskega dejanja: podobe kruha in vina ostanejo iste, toda menja se njihova stvarnost. S posvečenjem kruha in vina postaneta nova stvarnost Kristusovega telesa in njegove krvi. Zemeljski sadovi človekovega dela v evharistiji postanejo znamenja, da se je Jezus Kristus ves, z dušo in telesom - dokončno in za zmeraj predal nebeškemu Očetu in nam. To se z močjo sv. Duha dogaja pri vsaki maši in tako je Jezus ves prisoten med svojim božjim ljudstvom. Ta skrivnostna sprememba stvarnosti kruha in vina v novo stvarnost, v resnično prisotnost Vstalega Kristusa, imenujemo spremenjenje. Po tem skrivnostnem dejanju zakliče duhovnik: **»SKRIVNOST VERE!«** Prisotni odgovore: **»Tvoje smrt oznanjamo Gospod in tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi«.** Evharistija je spominsko dejanje, po katerem se na skrivnosten način obnavljajo dogodki našega odrešenja. V njej se najbolj vidi, kaj je Cerkev: skupina vernih, zbranih okrog svojega prisotnega Gospoda, ki po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu - združena z močjo sv. Duha - daje vso slavo in čast Očetu. Evharistija je središčni zakrament Cerkve, zakrament žive prisotnosti in izročila.

Okrog bistvenega dela evharistije so se od začetka oblikovali različni obredi, branje, pesmi in molitve in se skozi stoletja tudi spreminjali. Vsi ti deli skupaj okrog glavnega dela (spremenjenje) se imenujejo sv. maša. Vsi ti obredi: branje, molitve in pesmi so razporejeni v cerkvenem letu. Vse pa je zapisano v knjigi, ki se imenuje misal. Z uvajanjem domačega jezika v bogoslužje, je ta knjiga dostopna vsem. Uživanje Kristusovega Telesa in Krvi pod podobo kruha in vina se imenuje sv. obhajilo. Posvečeni kruh se shranjuje v cerkvi v prostoru, ki se imenuje tabernakelj (pred njim gori večna luč). Kristusovo Telo se shranjuje:

- za sv. obhajilo za tiste, ki niso mogli biti pri sv. maši,
- za čaščenje - adoracijo,
- za sveto popotnico (za bolnike in umirajoče).

EVHARISTIJA ZUNAJ MAŠE – ČEŠČENJE!

V župniji je češčenje (slavljenje) Najsvetejšega. Ob vseh teh uspehih in neuspehih, hitenju in dolgočasju, boleznih in upanju... se lahko ustavim. Lahko si vzamem čas in poklekнем. Tukaj je On, ki je več kakor pokleknil. Iz Neskončnega je postal zaničljivo končen, tako omejen, da ga sedaj skoraj na vsakem koraku, če ne na razpotju, pa na veržici mimoidočega, vidimo pribitega na križ. Lahko si vzamem čas. Navkljub misli, ki mi prikrito pravi: »Zakaj tega časa ne bi porabili bolj koristno in naredili kakšno dobro delo?« In se že prepoznam v Judežu, ki v odgovor dobi:

»Tega pa ni rekel, ker bi skrbel za uboge, ampak ker je bil tat.« (Jn 12, 6). Nič mi ne koristi, da kradem čas, nič da še tako hitim... pride trenutek, ki me priklene nase... in zakaj ne bi bil zdaj tisti trenutek, ko ne bom kričal in jokal za izgubljenim časom, temveč bom s Kristusom dahnil v dan: »Nihče mi ga ne jemlje (čas, ljubezen, življenje...), ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta« (prim Jn 10, 18).

Ob brskanju po spletu sem hitro naletel na evharistične čudeže in mnogo debat tudi na to temo. Ljudje so presenečeni, jezni, začudeni, vžičeni... Enim se potrjuje vera, drugi se še bolj zatekajo v 'ateizem'. Kakor njim, pa tudi nam Jezus na besede: »Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem (Jn 6, 53-56).